

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi
Syndikalistinen taktiikka
1989

Haettu 25.12.2022 osoitteesta
<https://web.archive.org/web/20021120215842/http://www.geocities.com/aivokuume/syndikalistinen.htm>
Kapinatyöläinen #1

fi.theanarchistlibrary.org

Syndikalistinen taktiikka

Anonyymi

1989

Kun työnantajat, ammattiyhdistysbyrokraatit tai valtio ryhtyvät toimimaan työläisten etua vastaan, on parasta ottaa käyttöön SYNDIKALISTINEN TAKTIikka

Syndikalistit haluavat nähdä työläiset vastuussa omien teollisuuslaitostensa hoitamisesta. Niinpä heidän tämän päämäärän saavuttamiseksi ehdottamat keinot riippuvat työläisten omasta aloittekyvystä ja vastuullisuudesta. On täysin typerää jättää määräysvalta vähemmistön käsiin ja kuvitella, että enemmistö voi samalla oppia hallitsemaan itseään. Et voi oppia hoitamaan asioitasi itse, jos annat jonkun toisen hoitaa ne puolestasi.

Tämän takia syndikalistit ovat kehittäneet suoran toiminnan menetelmän. Sen keinoin työläiset luonnostaan turvautuvat, kun heidän on pakko ottaa ohjat omiin käsiinsä. Kaikki todelliset edistysaskeleet työväenluokan olosuhteissa on saavutettu nimenomaan näitä keinoja käyttämällä tai niillä uhkaamalla.

Suoran toiminnan keinoja ovat lakot kaikissa muodoissaan (huipentumana yleislakko), boikotit ja sabotaasit. Aloitetaan käsittelemällä

BOIKOTTIA.

Kun ryhmän t. perheen jäsen loukkaa muita jäseniä, he luonnostaan karttavat häntä, kunnes kiista on ohi. Boikotti laajentaa tämän sosiaalisten suhteiden automaattisen katkaisemisen tietoiseksi keinoksi synnyttää moraalista painostusta epäoikeudenmukaisuuteen syylistyntyä kohtaan.

Boikotti syntyi Irlannissa erään maanomistajan ankaran yhteiskunnallisen taistelun aikana toimeenpanemien häätöjen nostattaessa koko seudun väen häntä vastaan. Palvelijat jättivät hänet, kukaan ei muokannut hänen maataan, kauppiat kieltäytyivät palvelemasta; hänet eristettiin yhteisön ulkopuolelle ja lopulta ajettiin pois. Miehen nimi oli Captain Boycott. Aina siitä lähtien, työläisten kieltäytyessä kanssakäymisestä yhtiön, kaupan tai yksilön kanssa, on tätä kutsuttu ”boikotiksi”.

Kalan hinta vapautettiin hintasäännöstelystä Englannissa 1950. Hinnat alkoivat välittömästi nousta. Perheenemännät vastasivat boikotoimalla kalakauppoja, kunnes hinnat palasivat lähelle aikaisempaa tasoa. Tämä tapahtuikin varsin pian.

Espanjassa 1951 Barcelonan raitiovaunuyhtiö ilmoitti 40%:n korotuksesta maksuihin. Seurauksena työläiset kävelivät töihin kymmenenkin kilometrin matkan ja illalla palasivat kotiin kävellen. Eivätkä vain muutamat, KAIKKI kävelivät raitiovaunujen kulkiessa täysin tyhjinä kokonaisen viikon, kunnes yhtiö antoi periksi ja palasi entisiin maksuihin.

Nämä ovat vain kaksi esimerkkiä; työtätekevän luokan historia on täynnä vastaavia. Vetoaminen maan hallitukseen olisi kummasakin tapauksessa osoittautunut hyödyttömäksi, suoralla toiminnalla saatiin tuloksia aikaan.

LAKKO

Kuten jo ennestään on selvää, työntekijät ovat korvaamattomia. Teollisuus ei voi toimia ilman heitä, niinpä heidän voimakain aseensa on työpanoksensa evääminen. Lakko on ollut ja tulee aina olemaan tehokkain toimenpide, johon työtätekevä luokka voi turvautua. Syndikalisteilla on kuitenkin enemmän hihassaan kuin

pelkkä tavanomainen lakko. Itse asiassa, pitkätetyssä lakossa, pösyttäässä pois työpaikoilta.

Sen pitkän ajan kuluessa, jolloin valmistellaan teollisuuden lo-pullista haltuunottoa, työläisten tulisi pitää itseään osallisina sissi-taistelussa työnantajaluokkaa vastaan. Näin ollen, on tehokkaam-paa panna toimeen useita lyhyitä lakkoiskuja yhden pitkän aseme-ta, jossa lakkolaiset saatettaisiin näännyttää takaisin töihin työnan-tajan ehdoilla. Lakkoiskuissa ei anneta varoituksia, niinpä työnan-tajalla ei ole aikaa valmistautua organisoimalla rikkureita, täyden-tämällä varastoja tai myymällä pois raaka-aineita.

Koska työläisten päämääränä tulisi olla teollisuuden haltuunot-to, he oppivat enemmän pysyttelemällä paikan päällä selkkauksen ajan, kuin kävelemällä ulos työpaikoilta. Ajatusta on kehitelty mie-hityslakkoissa, joissa työläiset kieltäytyivät työnteosta, mutta pysyi-vät työpaikoillaan.

Tällä on useita etuja. Ensinnäkin, se osoittaa työläisille, että määräysvalta on jo itse asiassa heidän käsissään. Toisekseen, työläi-set pystyvät näin valvomaan tapahtumia työpaikoilla. Rikkureita ei voi tuoda käyttämään koneita työläisten ollessa paikalla. Esimiehet ja toimistohenkilökunta eivät voi yrittää pitää tuotantoa yllä. Työ-läisten jättäessä tehtaan, työnantaja voi käyskennellä hiljenneiden koneiden välissä ja todeta itseksensä: ”Kaikki tämä on minun.” Työ-läisten miehittäessä tehdasta hän ei ole siitä niinkään varma! Tilan-teesta, jossa ohjaket pidetään omissa käsissä mutta kieltäydytään tekemästä työtä työnantajan hyväksi, on vain pieni askel työpai-kan valtaamiseen ja siirtymiseen työskentelemään omaksi hyväk-seen.

Miehitys- tai istumalakko on osoittautunut varsin tehokkaak-si menneisyydessä. Vuoden 1936 lakkoaalto Pariisissa on eräs hy-vin tunnettu esimerkki. Toinen esimerkki on Skotlannista, missä Glasgowin bussinkuljettajat, jouduttuaan riitaan yhtiönsä kanssa, jatkoivat bussiensa ajamista, mutta kieltäytyivät perimästä mitään maksuja. Tämä on menetelmä, jota anarkosyndikalistit ovat jo kau-an suosittaneet: lakko suunnataan kohti työnantajaa, yleisönpalve-

lua silti jatkettaessa. Tavanomainen bussilakko luo vihamielisyyttä yleisössä, mutta palvellessaan ilmaiseksi, kuljettajat saivat ihmisten myötätunnon välittömästi puolelleen. Tämähän on tietysti luonnollista!

Tätä ja useita muita keinoja pysytellä ohjaksissa, ja samalla taistella työnantajaa vastaan ovat käyttäneet ja voivat käyttää asemestaan ja mahdollisuuksistaan tietoiset työläiset.

SABOTAASI

on sana, joka synnyttää hysteriaa jopa enemmän kuin itse ”anarkia”! Se on ollut niin sidoksissa sota-ajan maanpetokseen, että jopa työläiset pelkäävät käyttää termiä ”sabotaasi” tai puolustaa sen käyttöä. Itse asiassa se ei kuitenkaan tarkoita mitään sen ihmeellisempää kuin työnantajan bisnesten kitkattoman sujumisen häirintää.

Eräät lakon muodoista ovat itse asiassa sabotaasia. Hidastuslakko, esimerkiksi, jossa työläiset jatkavat työskentelyä, mutta niin hitaassa tahdissa, että se on työnantajalle tappiollista, on todellisuudessa sabotaasia. Sitä on myös tuotannon jarrutus, työntekijöiden toimiessa liioitellun tarkasti yhtiön sääntöjen mukaan.

Hyvä esimerkki jälkimmäisestä on ranskalaisten tullivirkailijoiden toiminta heidän ryhdyttyään jarruttamaan asioiden kulkua maan rajoilla. Tuloksena oli auto- ja rekkajonojen venyminen kilometrien mittaiseksi tullimiesten pikkutarkasti tutkiessa kaiken aivan sääntöjen mukaisesti. Kun useita vuosia sitten ranskalaiset veturinkuljettajat kokeilivat samaa, he huolellisesti tutkivat jokaisen mutterin ja pultin jokaisessa rautatiesillassa, ennen kuin ajoivat veturinsa niiden yli -kaikki sääntöjen mukaisesti!

Tällä on kahtalainen vaikutus: kiinnitetään huomiota epäkohtiin ja saadaan yhtiön säännöt näyttämään typeriltä -kuten ne yleensä ovatkin!

Yleensä sabotaasi kuitenkin tuo ihmisten mieleen tuhoamisen. Tämä ei kuitenkaan ole sen tarkoitus. Sen tehtävä lakon aikana on yksinkertaisesti estää koneiden ja rikkurityövoiman käyttö. Jos työläiset kävelevät ulos työpaikoiltaan, ei mikään, kuten juuri to-

tesimme, estä rikkureita kävelemästä sisään. Mutta jos työläiset tekevät koneet toimintakyvyttömäksi, ei ole väliä, vaikka rikkureita yritettäisiin käyttää.

Tämä ei välttämättä tarkoita koneiden tuhoamista. Itse asiassa sitä pitäisi välttää, sillä loppujen lopuksihan, jos työläiset haluavat saada tehtaan käsiinsä, he haluavat sen vahingoittumattomana ja käyttökunnossa! No, jokainen työläinenhän tuntee koneensa tarpeeksi hyvin tietääkseen pari pientä osaa, joita ilman se ei voi toimia.

Emme mene tällä kertaa pidemmälle, mutta on kuitenkin vielä syytä huomauttaa, että vaikka hallitukset ovat armottomia itseensä kohdistuvaa sabotaasia vastaan, ne ovat itse valmiita käyttämään sitä sen äärimmäisissä muodoissa, kunhan se vain sopii heidän suunnitelmiinsa. Mitä muuta on tehtaiden pommittaminen ja niissä olevien työläisten murhaaminen, kuin vihollisen sodankäynnin voimavarojen sabotointia? Tätä pidetään oikeutettuna sodassa, vallankumoukselliset kavahtavat sitä, mutta valtiot eivät epäröi hetkeäkään syyllistyä siihen. Luokkasodassa anarkosyndikalistit tekevät kaikkensa tuhon ja verenvuodatuksen välttämiseksi. Niinpä, barrikaadeista puhumisen sijasta näemme vallankumouksen tapahtuvan teollisuustyöläisten toiminnan tuloksena. Yleislakossa tämä toiminta löytää lopullisen ilmauksensa.